

Arrest

nr. 322 195 van 24 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp [S.] behorend tot het district [K.], gelegen in de provincie Nangarhar. U was tot de 5de graad ingeschreven voor school, maar ging er amper naartoe. Sinds uw kindertijd hielp u mee in de kruidenierswinkel van uw vader. Samen met uw ouders, uw vier broers en één zus woonde u in [S.].

Uw vader had een winkel in het dorp. Op een dag kwamen de taliban naar uw dorp en bezochten ze jullie winkel. Twee talibanleden wachtten buiten, terwijl er twee andere personen binnen kwamen. Daarna kwamen de overheid en het leger aan, terwijl u en uw vader zich in de winkel bevonden. De twee talibanleden die buiten aan het wachten waren, kwamen hierop naar binnen en informeerden de andere leden over de

aanwezigheid van de overheid. Er brak vervolgens een gevecht uit tussen de overheid en de taliban, waardoor mensen wegliepen. Ook u en uw vader gingen naar huis. Eén à twee dagen na het gevecht kwamen de taliban bij u thuis langs en ontvoerden ze uw vader. De taliban beschuldigden uw vader namelijk van spionage voor de buitenlanders. Toen u thuiskwam, was uw moeder verdrietig en vertelde ze u dat de taliban uw vader hadden meegenomen. Tegelijkertijd vertelde ze dat u ook door de taliban was opgeroepen. Hierop stuurde uw moeder u naar het huis van uw oom aan moederszijde, waar u één nacht spendeerde alvorens u het land verliet met behulp van een smokkelaar.

U vertrok in juni 2020 uit Afghanistan. U reisde vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk (waar u op 3 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende), Zwitserland en Frankrijk. U kwam tot slot in België aan op 16 juli 2021. Op 19 juli 2021 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in, waarbij u verklaarde minderjarig te zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg in het kader van de Dublinakkoorden overname van uw dossier aan Oostenrijk, dat weigerde.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban. De taliban ontvoerden reeds uw vader omdat ze hem beschuldigden van spionage en wilden tevens dat u met hen meeding. Toen u al in België was, belde uw moeder u op met de mededeling dat uw vader gedood was en de dorpelingen zijn lichaam hadden gevonden.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: kopie van uw taskara, kopie van uw vaders taskara en een aantal foto's van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. U verklaarde met name geboren te zijn op 31 juli 2004. Uit een medisch onderzoek van de Dienst Voogdij is gebleken dat u op 3 augustus 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is. Overwegende dat uit de medische testen is gebleken dat u in 2021 een leeftijd heeft van minstens 19,5 jaar zijn de in het dossier aangevoerde elementen volgens de Dienst Voogdij en het CGVS niet van die aard om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken. Hieruit ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden met betrekking tot uw leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis van uw beweerde minderjarigheid. Bovendien gaf u ten aanzien van de Oostenrijkse asielinstanties een andere identiteit op, daar u verklaarde [H.S.] te heten. U gaf op het CGVS toe dat u niet in Oostenrijk wou blijven en daarom valse informatie gaf (CGVS, p. 17). Echter wijst dit gegeven erop dat u er niet voor terugdeinsde valse verklaringen af te leggen tegenover asielinstanties. Deze vaststelling draagt allerminst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts merkt het Commissariaat-generaal op dat uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. Om te beginnen verklaarde u dat er op een dag een confrontatie plaatsvond tussen de overheid en de taliban nabij uw vaders winkel (CGVS, p. 11). Gevraagd hoeveel personen van de overheid kwamen, antwoordde u dat u ze zelf niet gezien heeft, maar er heel veel ranger voertuigen en tanks waren (CGVS, p. 12). U verklaarde dat u wagens zag, twee taliban leden in de winkel naar binnen zag komen en knallen hoorde (CGVS, p. 11, 13). Op de vraag hoeveel knallen u precies hoorde, antwoordde u nietszeggend als volgt: "Veel en weinig, maar wij waren weg aan het lopen." (CGVS, p. 13). Verder gevraagd wie de slachtoffers waren van dit gevecht, stelde u dat mensen van beide partijen verwond en gedood werden, maar u dit zelf niet zo goed weet (CGVS, p. 13). U stelde verder dat zelfs indien er een onderzoek gebeurd is naar dit gevecht, u hier niet van op de hoogte bent omdat u binnen bleef in uw eigen huis (CGVS, p. 13). Uw verklaringen over het gevecht tussen de overheid en de taliban zijn evenwel erg

beperkt. Indien u daadwerkelijk samen met uw vader in de winkel was toen dit conflict uitbrak, kan worden verwacht dat u meer details zou kunnen verschaffen over de omstandigheden hiervan. Deze vage verklaringen doen bijgevolg reeds twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u voorgestelde gebeurtenissen. Verder beweerde u dat de taliban één à twee dagen nadien naar uw huis kwamen (CGVS, p. 7, 12). Even later in het persoonlijk onderhoud stelde u evenwel dat de taliban twee à drie dagen later uw huis bezochten (CGVS, p. 13). Gevraagd of er in die periode nog iets anders gebeurde, antwoordde u negatief en stelde dat u in uw eigen huis was (CGVS, p. 13). Indien de taliban uw vader daadwerkelijk van spionage beschuldigden en hem daarom wilden meenemen (CGVS, p. 14), rijst evenwel de vraag waarom ze niet meteen zouden hebben gedaan, temeer ze u wisten wonen (CGVS, p. 13). Deze periode van uitstel zou uw vader immers de tijd en ruimte hebben gegeven om het huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen. Het is weinig waarschijnlijk dat een strategische actor als de taliban dermate aarzelend zouden optreden in voorkomend geval. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat de taliban uw vader, als uitbater van een kruidenierswinkel en zonder enige link met de overheid, zouden verdenken van spionage ten nadele van de taliban. U verklaarde immers dat de overheid nooit naar zijn winkel kwam (CGVS, p. 11). Uw vader werkte bijgevolg niet eens in directe wijze met de overheid samen en beschikte zo noch over de informatie, noch over de positie om informatie door te spelen aan de overheid.

U verklaarde verder dat u zich tijdens het bezoek van de taliban onder een bed verstopte (CGVS, p. 13). Gevraagd wat de taliban precies zeiden over u, stelde u echter dat u buiten was en uw moeder toen u terug thuiskwam vertelde dat u opgeroepen was (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw relaas, stelde u dat u verstopt was onder het bed, maar nadien even wegging naar het dorp (CGVS, p. 14). U verklaarde dat de taliban op dat ogenblik reeds uw vader hadden meegenomen en weer waren weggegaan (CGVS, p. 14). Op de vraag waarom u besloot naar het dorp te gaan, antwoordde u dat het teveel werd voor u en u even verse lucht wou halen (CGVS, p. 14). Ingeval de taliban daadwerkelijk tegen uw moeder hadden gezegd dat u zichzelf aan hen moest overleveren, is het echter weinig aannemelijk dat uw moeder u, alvorens u hierover in te lichten, nog naar het dorp zou laten hebben gaan, met alle risico's van dien. Dit klemte temeer gelet op uw verklaring dat de taliban net daarvoor uw vader hadden ontvoerd (CGVS, p. 13, 14). Verder gevraagd wat de taliban precies van u wilden, stelde u dat ze u wilden doden of u wilden voorbereiden op het plegen van een zelfmoordaanslag (CGVS, p. 14). U verklaarde deze dingen van andere mensen te hebben gehoord en gokte louter dat ze u zouden doden of zouden inzetten voor een zelfmoordaanslag (CGVS, p. 15). Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat deze vrees in wezen berust op pure veronderstellingen van uwentwege. Daarenboven is het erg onwaarschijnlijk dat de taliban dergelijke delicate opdracht als een zelfmoordaanslag al onmiddellijk zouden toevertrouwen aan een jongeman die geen ideologische vorming ontving en louter werkervaring heeft in de voedingswinkel van zijn vader (CGVS, p. 9, 10). Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban zich zouden blootstellen aan dergelijkeodeloze risico's.

Indien u daadwerkelijk specifiek geviseerd werd door de taliban is het tot slot opmerkelijk dat uw familie geen concrete problemen meer heeft gekend sinds uw vertrek. U verklaarde in dit verband dat de taliban uw familie lastigvielen en om eten, dekens, matrassen en water vroegen bij uw moeder (CGVS, p. 16). Gevraagd of de taliban daarnaast nog iets anders zeiden, stelde u dat uw broers nu nog klein zijn, maar als ze opgroeien in de problemen zullen komen (CGVS, p. 16). U maakt deze veronderstelling echter niet concreet aannemelijk, nu uit uw verklaringen niet naar voren komt dat uw broers sinds uw vertrek problemen met de taliban hebben gekend (CGVS, p. 16). Uit voorgaande blijkt dan ook niet dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen.

Overigens is het frappant dat u niet in staat was om meer details te verschaffen omtrent de context waarin uw vader is overleden. U verklaarde dienaangaande dat u geen informatie heeft over de omstandigheden van zijn dood en niet weet of hij doodgeschoten werd, dan wel op een andere manier werd gedood (CGVS, p. 16). U kon evenmin vertellen waar de dorpelingen zijn lichaam hebben gevonden (CGVS, p. 16). Verwacht kan worden dat u concretere informatie zou kunnen verschaffen over de omstandigheden waarin uw vader is overleden indien de taliban hierdoor verantwoordelijk zouden zijn.

Volledigheidshalve dient nog te worden aangestipt dat u tijdens uw interview op DVZ als beweerde minderjarige als enig asielmotief gedwongen rekrutering door Daesh aanhaalde (zie MENA fiche p.3). Tijdens uw interviews bij zowel DVZ als bij het CGVS haalde u dit motief opvallend genoeg echter niet aan. Hiermee geconfronteerd op het CGVS, stelde u nietszeggend dat u problemen had met de taliban, die uw moeder benaderden, waarna zij u via uw oom naar het buitenland stuurde (CGVS, p. 12). Nogmaals gevraagd om welke reden u eerder rekrutering door Daesh vermeldde, herhaalde u simpelweg dat de taliban met uw moeder spraken, waarop uw moeder alles aan u vertelde en u naar hier bent gekomen (CGVS, p. 12). U bracht met andere woorden geen argumenten naar voren die deze inconsistentie in uw relaas kunnen verklaren, hetgeen verder negatief inwerkt op uw geloofwaardigheid.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara waarvan u stelt dat die van uw vader is. Deze taskara heeft echter geen betrekking op uw persoonlijk verzoek om internationale bescherming en voegt zodoende niets toe aan uw individuele asielmotieven. Verder legde u een aantal foto's neer van uw vader, waaronder twee foto's waarop hij overleden is. Wat betreft deze foto's dient evenwel te worden opgemerkt dat aan privé-foto's maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het bovendien te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan

Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel

een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij

terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 6 januari 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA “COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 2 februari 2024.
- EUAA “Afghanistan Country Focus”, november 2024

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 en volgende van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 1, tweede lid van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York, op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1969 (hierna: het Vluchtelingenprotocol), van de artikelen 2 en 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij stelt tevens dat een kennelijke beoordelings-fout werd gemaakt.

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden

waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en 4 van de richtlijn 2011/95/EU moet worden geduid dat deze bepalingen reeds werden omgezet in de nationale rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulariseren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (cf. HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg niet nuttig verwijzen naar voormelde bepalingen. Er blijkt daarenboven ook niet dat verweerder een andere inhoud zou hebben gegeven aan de begrippen die zijn gedefinieerd in artikel 2 van de richtlijn 2011/95/EU of dat hij de beoordelingsregels inzake feiten en omstandigheden, zoals uiteengezet in artikel 4 van deze richtlijn, niet zou hebben gerespecteerd.

Er wordt evenmin aangetoond dat verweerder het begrip “vluchteling” een andere inhoud heeft gegeven dan deze die is bepaald in artikel 1.2. van het Vluchtelingenprotocol.

Daarnaast merkt de Raad op dat uit verzoekers beschouwingen niet kan worden afgeleid dat verweerder enige bepaling van de artikelen 48/5 of 48/6 van de Vreemdelingenwet zou hebben miskend.

Verzoeker houdt verder in wezen voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde niet geloofwaardig zijn en niet toelaten te oordelen dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming, op 19 juli 2021, verklaarde net geen zeventien jaar oud, en dus minderjarig, te zijn. Uit een bottest die op 3 augustus 2021 werd uitgevoerd is evenwel gebleken dat verzoeker, op dat ogenblik “een leeftijd [had] van 21,5 jaar met een standaard-deviatie van 2 jaar”. Hieruit blijkt dat verzoeker er niet voor terugschrikt om incorrecte verklaringen af te leggen. Van een vreemdeling die een verzoek om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen indient mag worden verwacht dat hij geen valse verklaringen aflegt en wanneer wordt vastgesteld dat bepaalde van zijn verklaringen, die eenvoudig kunnen worden geverifieerd, niet waarheidsgetrouw zijn, dan is dit een gegronde reden om de andere verklaringen, omtrent gegevens die minder eenvoudig kunnen worden nagegaan, niet zonder meer te aanvaarden als een correcte weergave van de realiteit.

Tevens staat het vast dat verzoeker in Oostenrijk andere identiteitsgegevens dan in België meedeelde. Dit vormt een bijkomend bewijs dat verzoeker er niet voor terugschrikt leugenachtige verklaringen af te leggen en zijn verklaringen dus niet zonder meer als een correcte weergave van de realiteit mogen worden aanvaard.

Er moet ook worden opgemerkt dat verzoeker, tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 januari 2022, verklaarde dat hij verscheidene Europese landen doorkruiste (Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk) en dat hij in een van deze landen (Oostenrijk) ook een verzoek om internationale bescherming indiende, maar het resultaat van het onderzoek dit verzoek niet afwachtte. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en dat hij de uitkomst van het onderzoek van dit verzoek afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker stelt dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te zullen lijden omdat de taliban zijn vader ervan verdachten een spion te zijn, omdat hij weigerde om hun rangen te vervoegen en omwille van zijn *“verwestering”*.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel document aanbrengt dat zou toelaten vast te stellen dat de voormalige Afghaanse autoriteiten een aanval uitvoerden op leden van de taliban op het ogenblik dat deze zich in of voor de winkel van zijn vader bevonden en dat verweerder uitvoerig heeft uiteengezet waarom hij oordeelde dat verzoekers verklaringen hieromtrent ongeloofwaardig zijn. Verzoekers standpunt dat zijn gebrek aan kennis omtrent een gebeurtenis die zich volgens hem heeft voorgedaan te maken heeft met zijn leeftijd kan niet overtuigen. Verzoeker gaf namelijk aan persoonlijk in de winkel van zijn vader aanwezig te zijn geweest toen het gevecht tussen de voormalige Afghaanse overheidsdiensten en de taliban begon en er mocht dus worden verwacht dat hij omtrent deze gebeurtenis gedetailleerde inlichtingen kon verschaffen. Indien verzoekers verklaringen correct zijn, was hij op het ogenblik waarop hij deze gebeurtenis situeert ten minste zeventien jaar oud en was hij dus op een leeftijd waarop hij een zeker observatievermogen heeft. Aangezien verzoeker aangaf dat de voorgehouden feiten zijn leven ingrijpend hebben veranderd, is het niet te verantwoorden dat hij hieromtrent niet meer informatie kan verschaffen. Zijn betoog dat, indien hij zou hebben laten uitschijnen dat hij meer informatie had, zijn antwoorden *“verdacht”* zouden overkomen, kan niet overtuigen.

Aangezien niet aannemelijk wordt gemaakt dat de feiten die aan de basis zouden liggen van zijn problemen met de taliban zich werkelijk hebben voorgedaan, kan ook geen geloof worden gehecht aan de rest van verzoekers relaas.

Zelfs indien evenwel zou moeten worden aangenomen dat het tot een treffen kwam tussen het vroegere Afghaanse leger en de taliban in of rond de winkel van zijn vader, dan nog is het niet geloofwaardig dat de taliban op grond hiervan zouden hebben gedacht dat verzoekers vader een spion was. Verzoeker kan geenszins worden gevolgd in zijn betoog dat het *“volledig normaal”* is dat de taliban zijn vader van spionage verdachten omdat zij werden aangevallen net op het ogenblik dat zij zich in zijn winkel bevonden. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat niet blijkt dat verzoekers vader enige band met de voormalige overheid in Afghanistan had. Verzoeker toont ook niet aan hoe zijn vader ervan op de hoogte kon zijn dat leden van de taliban naar zijn winkel zouden komen en hij ervoor kon zorgen dat overheidsdiensten net op dat ogenblik klaar stonden om een actie te ondernemen. Het is ook onwaarschijnlijk dat verzoekers vader niet alleen een risico op beschadiging van zijn winkel en zijn waren zou willen lopen, maar ook zijn leven en dat van zijn zoon in gevaar zou brengen door ervoor te zorgen dat het tot een gewapend treffen kwam op het ogenblik dat leden van de taliban in zijn zaak aanwezig waren. Verzoekers toelichting dat hij en zijn vader tijdig konden vluchten en dat er uiteindelijk *“geen bijkomende slachtoffers”* waren laat hier niet anders over denken.

Verzoekers bewering dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat hij zichzelf tegensprak omtrent het ogenblik waarop de taliban volgens hem bij hem thuiskwamen (cf. gehoor CGVS van 29 november 2022, blz. 7 en blz. 13), aangezien hij bij het gehoor slechts poogde in te schatten wanneer dit gebeurde, kan evenmin overtuigen. Het betreft een ingrijpende gebeurtenis, die volgens verzoeker mee aan de basis lag van zijn vlucht, zodat kan worden verwacht dat hij, indien het bezoek door de taliban aan de gezinswoning zich werkelijk zou hebben voorgedaan, hieromtrent duidelijke antwoorden zou kunnen geven op de hem gestelde vragen. Ter verantwoording voor het feit dat de taliban niet dadelijk na het treffen met de overheid een actie tegen zijn vader ondernamen – wat toch kon worden verwacht indien verzoekers vader werd beschouwd als een spion – stelt verzoeker dat hij verweerder, indien deze hem hierover meer vragen zou hebben gesteld, had kunnen uitleggen dat het dorp waar de gezinswoning stond onder regeringscontrole stond. De Raad kan hierbij slechts vaststellen dat verzoeker zich weer tegensprekt. Tijdens het gehoor (cf. gehoorverslag CGVS van 29 november 2022, blz. 11) verklaarde verzoeker immers dat zijn streek en ook dorp, behoudens *“de lagere kant”*, onder de controle van de taliban stonden en dat er overdag taliban in het dorp waren die 's nachts de bergen introkken. Hij stelde ook uitdrukkelijk dat de winkel waar zich een incident zou hebben voorgedaan in het dorp stond (cf. gehoorverslag CGVS van 29 november 2022, blz. 7) en slechts op tien tot vijftien minuten wandelen van de gezinswoning lag (cf. gehoorverslag CGVS van 29 november 2022, blz. 13). Door verder veronderstellingen aan te voeren, door te stellen dat de taliban *“waarschijnlijk”* eerst nog een

onderzoek moesten doorvoeren alvorens zich tot zijn vader te richten, maakt verzoeker zijn relaas niet aannemelijk.

Verzoeker poogt ook nog aan te tonen dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat hij zichzelf tegensprak omtrent de plaats waar hij zich bevond toen de taliban langskwamen. Verzoeker stelde initieel dat hij zich verborg onder zijn bed (gehoorverslag CGVS van 29 november 2022, blz. 13) en stelde daarna (gehoorverslag CGVS van 29 november 2022, blz. 14) dat hij buiten was. Toen verweerder hem wees op dit verschil in zijn verklaringen gaf verzoeker aan dat hij eerst onder zijn bed lag en daarna, omdat hij moeilijk kon ademen, even naar het dorp ging. Deze uiteenzetting valt moeilijk te rijmen met het feit dat verzoeker eerst verklaarde in de woning zelf aanwezig te zijn geweest op het ogenblik dat de taliban langskwamen en daarna aangaf dat hij liet verstaan niet te kunnen antwoorden op de vraag wat de taliban precies over hem zeiden omdat hij “buiten” was. Verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dat hij, toen hij buiten ging, niet naar het dorp ging maar naar de binnenplaats van de woning wijzigt niets aan het gegeven dat hij verschillende verklaringen aflegde omtrent de plaats waar hij zich zou hebben bevonden toen de taliban zouden zijn langsgeslagen (in de woning of buiten). Zijn toelichting dat in het Pashtu het woord voor dorp hetzelfde is als dat voor binnenplaats impliceert niet dat verweerder verkeerdelijk vaststelde dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn. Uit zijn verklaringen tijdens het gehoor kan ook geenszins worden afgeleid dat hij zou hebben gerefereerd aan een binnenplaats. Verzoeker gaf immers duidelijk aan dat hij was “weggegaan” en pas terugkwam toen de taliban reeds waren vertrokken en niet dat hij op een binnenplaats bleef. Hij verklaarde bij het begin van het gehoor ook dat ook dat hij “niet thuis” was toen de taliban langskwamen (cf. gehoorverslag CGVS van 29 november 2022, blz. 7). Hij wijzigt zijn relaas constant, wat in casu leidt tot het besluit dat het leugenachtig is.

Het betoog van verzoeker dat de taliban, na zijn vertrek, nog regelmatig langskwamen bij zijn moeder en broers en zus om eten en goederen, zoals matrassen en dekens, te vragen en om na te gaan of zij een slaapplek konden krijgen leidt niet tot het besluit dat leden van deze groepering verzoeker of zijn gezinsleden vervolgen of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer verzoeker naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoekers verklaring dat hij vreest gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban kan het volstaan te duiden dat uit de aan de Raad voorgelegde informatie (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals, augustus 2022, blz. 188 -190 en EUAA Country Guidance: Afghanistan, januari 2023, blz.62 - 63) blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering, zoals door verzoeker beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Verzoekers bewering dat de taliban hem zouden viseren omdat hij weigerde zich bij hen aan te sluiten is daarom ongeloofwaardig.

Aangezien verzoekers verklaringen niet samenhangend en aannemelijk werden bevonden en zijn algemene geloofwaardigheid geenszins is komen vast te staan, kan hij bezwaarlijk voorhouden dat hij het voordeel van de twijfel diende te genieten.

Verzoeker voert ook nog aan te vrezen te zullen worden vervolgd door de taliban omdat hij Afghanistan verliet en omwille van zijn “verwestering”.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99). Verzoekers verwijzing naar verslaggeving omtrent individuele gevallen waarbij personen die uit het buitenland terugkeerden en van wie niet blijkt dat zij een profiel hebben dat vergelijkbaar is met het zijne het slachtoffer werden van geweld en naar de situatie zoals deze bestond voor de machtsovername door de taliban laat hier niet anders over denken.

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België zou hebben verbleven. Er blijkt ook niet dat andere personen in Afghanistan eenvoudig zouden kunnen achterhalen dat verzoeker enige tijd in Europa doorbracht. Zijn toelichting dat personen van wie gekend is dat zij in Europa verbleven hierdoor risico's kunnen lopen is bijgevolg niet dienstig.

Verzoeker toont voorts geenszins aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren

van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij er enige scholing genoot en werkte, dat hij Pashtu spreekt, dat hij een soennitische moslim is, dat hij in een dorp woonde waar de taliban actief waren, dat hij naar een moskee ging, waar de moellah lid was van deze groepering, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – in Europa arriveerde en dat hij minder dan vier jaar in West-Europa verblijft en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat hij in Afghanistan, omwille van zijn gedachtengoed, taalgebruik, houding, gedrag of om een andere reden zal opvallen of zal worden gepercipieerd als verwesterd. Zijn toelichting dat hij vertrouwd is met de westerse cultuur en waarden en dat hij inspanningen deed om zich te integreren doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat het feit dat hij in België geen traditionele Afgaanse kledij draagt, dat hij heden geen baard heeft en dat zijn haarsnit modern is effectief een uitdrukking is van een echte overtuiging die verboden is of afgekeurd wordt in zijn land van herkomst. Hij maakt evenmin aannemelijk dat zijn kleding- en haarstijl moeten worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit, waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft en waardoor hij zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt trouwens dat in Afghanistan ook nog westerse kledij wordt gedragen (cf. EUAA Afghanistan – Country Focus, december 2023, blz. 101 en EUAA Afghanistan – Country Focus, december 2024, blz. 36). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij louter door het dragen van westerse kledij in Afghanistan dreigt op te vallen.

Zijn theoretische toelichtingen wijzigen niets aan het voorgaande.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt of dat de artikelen 1 en volgende van de Vluchtelingen-conventie werden geschonden.

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermings-status, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad dient te duiden dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, verzoekers asielrelaas en zijn verwijzing naar zijn gedrag tijdens zijn verblijf in België op zich niet toelaten te besluiten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan een risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangharar en dat uit de informatie waarover de Raad beschikt weliswaar blijkt dat er in deze

provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan januari 2023, blz 34 en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 38). Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsvername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 30 mei 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31-35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz 110-115). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder het gevaar dat hij zou kunnen lopen in Afghanistan niet of niet correct inschatte en de bepalingen van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet schond of dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gezien het voorgaande kan niet worden besloten dat verweerder de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 of 48/6 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 1 en volgende van de Vluchtelingenconventie heeft geschonden. Evenmin kan worden vastgesteld dat verweerder een *“duidelijke beoordelingsfout”* maakte.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend vijfen-twintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK